

var flertalsregeringer; så hvert eneste lovforslag måtte de skiftende Schlüterregeringer hente et flertal til i Folketingssalen. Hvis Socialdemokratiet virkelig var så indigneret over den mængde af bureaukratiske regler, der blev vedtaget under de daværende Schlüterregeringer, kunne Socialdemokratiet have forhindret vedtagelsen ved at stemme imod, for langt hovedparten af de love, der blev vedtaget i de 10 år, blev udelukkende vedtaget, fordi Socialdemokratiet stemte for. Men det kunne jo være, at Socialdemokratiet egentlig gerne ville afbureaukratisere, men når der nu sad en regering osv.

Det var jo heller ikke tilfældet. Den daværende Schlüterregering fremlagde et afbureaukratiseringskatalog med ganske mange gode og fornuftige ting, som Fremskridtspartiet hilste velkommen, men vi kan i dag konstatere, at kun ca. en tiendedel af de forslag, der var i det afbureaukratiseringskatalog, nåede at blive gennemført. Når de blev gennemført, skyldtes det ikke en indsats af Socialdemokratiet, for langt hovedparten af de forslag til lov om ophævelse af lov om osv., der nåede at blive – hvad skal man sige? – fremstillet på en sådan måde, at de kom til afstemning i Folketingssalen, stemte Socialdemokratiet imod. Så det er ren og skær og uforfalsket dobbeltmoral, når det netop er fru Lissa Mathiasen, der skal gøre sig til den store kæmper for afbureaukratisering.

I de 10 Schlüterår skete al yderligere bureaukratisering med Socialdemokratiets stemme, og når der var afbureaukratiseringsforslag, stemte Socialdemokratiet imod. Det er også de statistiske og historiske kendsgerninger, som fru Lissa Mathiasen bestemt ikke skal prøve at løbe fra en dag som i dag.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Det burde være en af de vigtigste forespørgsler, vi kunne have her i Folketingssalen, for det drejer sig jo egentlig om, hvordan vi kan få flere lønmodtagere til at blive selvstændige. Vi må sige, at der er få lønmodtagere, der er interesseret i det, og vi må også konstatere, at der er få folketingsmedlemmer, der er interesseret i at deltage i debatten om, hvordan vi egentlig kan få løst de problemer, der er.

Nogle af de problemer, som en lønmodtager, der vil i gang som selvstændig, har, er, at han bliver kvalt i papirer, cirkulærer, bekendtgørelser og bureaukrati. Der er bidrag til ATP, AER og bedriftssundhedstjenesten, betaling af første

og anden ledighedsdag, arbejdsgiverbidrag til pension, momsregnskab og CO₂-afgifter, lønafregninger, feriepenge og tilbageholdelse af skat. Så er der gebyrer til levnedsmiddelkontrollen, indsendelse af regnskaber til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Danmarks Statistik og Arbejdstilsynet med cirkulærer, som sprøjter ud af maskinen.

Det er nogle af de ting, som en lønmodtager, der vil starte en virksomhed, bliver mødt med, og derfor er der selvfølgelig mange lønmodtagere, som siger, at de ikke orker at gå i gang. Derfor er vi i den situation, at vi har et samfund, hvor der er for få mennesker, som vil starte en virksomhed, og det er et stort, stort problem, som vi burde tage alvorligt, men det gør vi desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg forstår godt, at hr. Svend Erik Hovmand ikke synes, at vi skal fordybe os i historien, og det er jeg enig i. Det var faktisk også grunden til, at jeg i mit første oplæg i dag valgte at lade være med at bruge tiden på det, men derimod på at kigge fremad, for det synes jeg faktisk der var langt mere interesse for og realitet i. Men det forekom mig bare en anelse – hvis jeg må bruge det udtryk – hyklerisk, at hr. Svend Erik Hovmand talte på en måde, så det lød, som om det var gået helt galt, i og med at der var sket et regeringsskifte i 1993, og at det så var gået den anden vej.

Jeg tror nærmere, at vi må konstatere – og jeg synes måske, det var mere hæderligt, hvis også hr. Svend Erik Hovmand ville erkende det – at det er sværere end som så at få fat i det her, i hvert fald så det virkelig batter noget.

Det, der er problemet, er, at hver gang der skal laves et eller andet – vi kan tage miljøafgifter, men det er lige meget, hvad vi taler om – ved vi også godt, at for at tage så mange hensyn, som vi hver især synes der bør tages, får vi også meget nemt lavet noget, som ikke bliver et smukt tæppe, men nærmere et abstrakt klude-tæppe, hvilket resulterer i, at det bliver langt sværere og mere belastende, end godt er, bl.a. i forhold til erhvervslivet.

Jeg synes, at man lige så godt kunne erkende, at det var det, man oplevede med firkløverregeringen igennem 1980'erne, og det, vi andre gentagne gange har oplevet. Så meget mere synes jeg, det er rigtigt og positivt at sige, og det gjorde jeg også i mit første oplæg: Lad os alligevel prøve at se, om der ikke er en mulighed.